

Obsah

Jde v životě ještě o víc?	6
Směr pro ztracený svět	11
Co je ve zmateném světě skutečné	14
Život v temném světě	17
Poznámky	20

Jde v životě ještě o víc?

„Dneska Lhota,
nebo nicota,
Karle?“

Mnoho let jsem měl vůči křesťanské víře tři výhrady. Předně jsem křesťanství považoval za nudnou záležitost. Ve škole jsem chodil na školní pobožnosti, ale dospěl jsem k závěru, že jsou nemastné neslané. Chápal jsem spisovatele Roberta Louise Stevensona, který si jednou do svého deníku jako nějakou výji-

mečnou událost poznamenal: „Byl jsem dnes v kostele, a ani mě to moc nesebralo.“ Křesťanská víra pro mě byla suchopárná a postrádala jakoukoliv špetku inspirace.

Druhou výhradou bylo, že se mi zdála nepravdivá. Měl jsem vůči křesťanské víře rozumové námitky a považoval jsem se za ateistu. Vlastně jsem se trochu domýšlivě nazýval logicky myslícím deterministou. Ve čtrnácti letech jsem v rámci předmětu Náboženská studia napsal esej, ve kterém jsem se pokusil celé křesťanství odstřelit a dokázat, že Bůh neexistuje. K mému velkému překvapení jsem za ni dostal cenu! Shromáždil jsem proti křesťanství neprůstřelné argumenty, s potěšením debatoval s křesťany a pokaždé si myslel, že jsem jasně vyhrál.

Třetí výhradou bylo, že jsem pro svůj život křesťanství považoval za zbytečné. Nechápal jsem, jak může s mým životem v Británii souviset něco, co se stalo před dvěma tisíci lety na Blízkém východě, vzdáleném přes tři tisíce kilometrů. Ve škole jsme často zpívali velmi oblíbený chvalozpěv s názvem „Jeruzalém“, ve kterém jsme si kladli i tuto otázku: „Což tyto nohy kdysi dávno nekráčely po zelených horách Anglie?“ Všichni jsme znali odpověď: „Ne, nekráčely.“ Ježíš se k Anglii nikdy ani nepřiblížil!

Když se dívám zpět, uvědomuji si, že to byla částečně i moje chyba, protože jsem se nikdy nesnažil doopravdy naslouchat a o křesťanské víře jsem toho moc nevěděl. V naší společnosti je dnes mnoho lidí, kteří

vědí jen málo o Ježíši Kristu, o tom, co vykonal, či cokoliv dalšího o křesťanství.

Jeden kaplan sloužící v nemocnici si zaznamenal některé z odpovědí lidí, kterým položil otázku: „Měl byste zájem o svaté přijímání?“ V jeho záznamech se nacházejí i tyto odpovědi:

„Ne, děkuji, já patřím k anglikánské církvi.“

„Ne, díky, objednal jsem si kukuřičné lupínky.“

„Ne, děkuji, nejsem obřezaný.“¹

Nejenže jsem křesťanství neznal, ale viděno zpětně jsem zároveň cítil, že mi něco chybí.

Bývalý americký prezident Barack Obama popisuje ve své knize *Odvaha doufat* svoji konverzi ke křesťanství a píše o hladu, který cítí každé lidské srdce:

Zdá se, že tisíce Američanů během své každodenní rutiny – dovézt děti do školy, dojet do práce, ležet na obchodní setkání, nakoupit, držet dietu – zjišťují, že jim něco chybí. Nestáčí jim jejich práce, majetek, zábava ani naprostá zaneprázdněnost. Chtějí ve svém životě vnímat smysl, potřebují něco, co jim uleví od chronické samoty nebo je vytrhne z únavných a neúprosných povinností každodenního života. Potřebují ujištění, že o ně má někdo zájem, naslouchá jim – že nejsou jen odsouzeni k cestě po dálnici směrem k nicotě.²